

Κατηγορώ

Γιάννης Μαρινόπουλος
 Παιδοχειρουργός

Τα τελευταία 4 χρόνια μετά τον γυρισμό μου από την Μεγάλη Βρετανία στην ιδιαίτερη πατρίδα μου τη Θεσσαλονίκη, ήρθα αντιμέτωπος από την πρώτη κιόλας μέρα με πρωτόγνωρα φαινόμενα που ή εκκολάφθηκαν κατά την απουσία μου είτε αναπτύσσονταν σαν κακοήθεια στο ιατρικό σώμα ήδη από τις αγαθές μέρες της εκπαίδευσής μου.

Παρά την πρώτη έκπληξή μου αποφάσισα να κρατήσω σφιχτό το πάνω χείλος μου και να δράσω φλεγματικά αδιαφορώντας για όσα δυσάρεστα γινόμενα κοινωνός.

Πολύ φοβάμαι όμως ότι η σιωπή μου είναι συνηνοχή και για τον λόγο αυτό αποφάσισα να πω δημόσια όσα όλοι μας ξέρουμε, αλλά διστάζουμε να παραδεχθούμε.

Κατηγορώ την Πολιτεία για την αμέλεια που έδειξε απέναντι στον ιατρικό πληθωρισμό επιτρέποντας να εκπαιδεύονται συνέχεια συναδέλφοι σε κορεσμένες ειδικότητες χωρίς αληθινό προγραμματισμό απορρόφησής τους σε δημόσια νοσοκομεία, δημιουργώντας ό,τι πιο επικίνδυνο, τον άεργο γιατρό. Αυτός με τη σειρά του βρίσκεται αντιμέτωπος με 3 μόνο λύσεις. Την άνευ όρων παράδοση της ιατρικής τέχνης στους κλινικάρχες με ταπεινό ημερομίσθιο ή την επινόηση περιστατικών τροφοδοτούμενος από συνενόχους και όχι συναδέλφους. Η τρίτη λύση, αξιοπρεπής αλλά οδυνηρή, είναι αυτή της επανεκπαίδευσης σε άλλη ειδικότητα λιγότερο δημοφιλή, βλέπε γηριατρική, επείγουσα ιατρική, γενική ιατρική.

Κατηγορώ τον Πανελλήνιο Ιατρικό Σύλλογο για την αδυναμία ελέγχου των παράνομων ιδιωτικών ιατρείων και των ιατρείων των κλινικών που αποτελούν φωλιές φορολογικών παραδείσων, της πολυθεσίας, της αδιαφάνειας των προκηρύξεων και προσλήψεων με κραυγαλέα την έλλειψη ειδικού συνοπτικού τεύχους των εκάστοτε νοσοκομειακών θέσεων που να αποστέλλεται σε όλους τους συναδέλφους. Αλήθεια η φαντασία των υπευθύνων είναι πλούσια όταν αποφασίζουν

να δημοσιεύσουν μια φωτογραφική προκήρυξη. Πόσοι από τους συναδέλφους βρήκαν την προκήρυξη της θέσης που τους ενδιέφερε και σε πόσες εφημερίδες την αναζήτησαν;

Κατηγορώ τις Εταιρείες των Ειδικοτήτων για την αδικαιολόγητη σιωπή όσον αφορά τη θέσπιση θεραπευτικών πρωτόκολλων και χειρουργικών ενδείξεων. Διότι η υδροκήλη και η ομφαλοκήλη στη βρεφική ηλικία δεν είναι χειρουργικές παθήσεις, η παθολογική φίμωση είναι σπάνια πριν τα πρώτα 5 χρόνια της ζωής, οι βαλανοποσθικές συμφύσεις είναι ένα φυσιολογικό εξελικτικό φαινόμενο του παιδικού πέους, η σκληροκοιτίδα αποτελεί μόνο το 7% του όγκου δουλειάς ενός χειρουργού, το ποσοστό αρνητικών σκληροκοιτεκτομών διεθνώς είναι κάτω του 10%, η κυστεοουρητηρική παλινδρόμηση αντιμετωπίζεται πλέον συντηρητικά ανεξάρτητα του βαθμού σοβαρότητας, οι ανελκόμενοι όρχεις αποτελούν ένα αρχέγονο αντανακλαστικό των προγόνων μας.

Κατηγορώ τους συναδέλφους που από άγνοια ή αναγκασμένοι να υποστηρίξουν το ακριβό lifestyle τους εξαργυρώνουν τους ασθενείς τους προδίδοντάς τους για αχρείαστες επεμβάσεις. Αυτή η σύγχρονη μοιρασιά μοιάζει με τον αυτοερωτισμό σε ένα σημείο. Όλοι το κάνουν και κανείς δεν το παραδέχεται.

Κατηγορώ τέλος τους Έλληνες πολίτες για την άγνοιά τους και την πεισματική εμμονή να τη διατηρήσουν. Διότι η ενήμερη συγκατάθεση είναι πλέον καθήκον του κάθε γιατρού απέναντι στους ασθενείς του, οι οποίοι με τη σειρά τους πρέπει να συμμετέχουν στις αποφάσεις που αφορούν το σώμα τους ή το σώμα των παιδιών τους.

Με εκτίμηση

Μαρινόπουλος Γιάννης
 Μέλος της Ελληνικής και Ευρωπαϊκής Εταιρείας Παιδοχειρουργών